

מתחת לתודעה

ושוב הימים יפים כתמיד והלחות עומדת על שבעים אחוז. והשמש שוקעת באפלה וזורחת לפני בוקר. הזמן ניגר בין האצבעות ואי אפשר לאוגרו, יום חמישי בא אחרי יום ראשון. אנג'לה גרונר - אומר סול בלו - זקוקה לבחור בעל יופי נורדי, ראש יהודי וזין כושי. והנרי מילר טוען שהמין האנושי אינו יודע להינות. ומביא כדוגמא את הלויחנים שלהם עצם באורך מטר וחצי באיבר מינס. ואנחנו עוסקים בנגיסת בשרנו החי וצווחים כאבינו לשמים אפורים חסרי משמעות, ואחר חולטים את הבשר באצבעות ומפזרים אותו לכל רוח, לכלבים, והרוח באה ונושבת ונושאת אדים חמימים נודפי ריחות הבשיל ובנזיק וסמים ונפט וסמרטוטים צבעוניים וברק חכשיטים וריח רקם חברתנו הבזוייה המוסמצת שכולה אינה שזה את הכלבים הנושכים בבשרה ונובחים קלונה לכל רוח. כך עד סוף הימים שנישאים אל קצה האופק, וכולנו גונחים בסנחנו אל הימים ששטנו במימי איי - הדרום החמימים אשר להם מקצב זמן וריח טונים בתכלית, ונערוח שחומות מנערוח סיער שחור ברוח ומנענעופ פותן חלקה לאור מדורה שמנצנצת כמו כוכב בסביל החלב. ואז מקיצים טוב לנביחת הכלבים המבחרים באפילה את קיצינו, וברק סינייהם מבליח עד קץ הימים. ואז הסעון מצלצל לאורך כל הדירות קדימה ואחור, ואין הצלצול אלא גניחה אחת גדולה של קריסת הזמן. זמן שעייף ורצה לטבת רגע לנוח, וכשיטב החמוטטו ממלכות אדירות ותעטיות פסקו מלכת, ואנשים לא כתבו הסטוריה ורומנים ותודעה ולא כתבו בכלל כי הזמן עצר מלכת והאדמות והימים צפו באויר סביב הכדור הבלוי והמיוסר, והאנשים הלכו איך שרצו כי לא היו עוד למעלה ולמטה, ואז מיטהו עם אופי בסניף המרכזי לחץ על כפתור וכולנו הלכנו למות.

דודו

- בקיבוץ ישנה חברה מסוגננת לאללה - בעצם כמו בכל מקום. העניין הוא שכאן אתה מגיע לנתוח וראייה מעמיקה הרבה יותר היות והחברה שטוחה לפניך כל ימות השנה ואתה בא להחלטות ומסקנות שמחאירות בראשך תכופות. למשל, יש לי חבר שקטור לזרם מסויים בחברה פה - כלומר אב-טיפוס. כל דמיון בינו ובין בינו+ הוא מקרי בלבד. לפני שהוא התחתן היינו חברים והמוך מסותף צף בינינו ונהננו מגלגול שיחות ורעיונות למרות שהוא בשלו ואני בכלי. עתה כשהוא החנשא, פחאום כבר לא רואים אותו ולא שומעים. האנרגיה שלו פשוט קבלה כיוון אחר, אסה, ילדים ובים. גם לא אכפת לו מה שאני חושב עליו וחתגובות שלי מענינות אותו כמו הרשימה למשלוחים - לא בראש. בבטחון שהוא רוכס בבית, מהאכה, מהרם אליו הוא שייך, נותנים לו את החספוס לזולת - הרי כל מה שחשוב - זה שלו, ולכן היחר יתגמש לפי צורתו. אני מבין שהחיים הם שלבים ולכל שלב שאתה נכנס אתה מקנה את דפוסי החנהגותך -- אך לא את עורך. בכל זאת אינני מאמימו, מפני

במבוא קיימת סמליות כזו. אתם נשוי אז עושים רהיטים בנרגיה וקונים מרבדים בירושלים - עם האסה. נכנסים לגור בבית מביטון חסר-אופי, עושים גינה ומולידים מהר ילדים כדי שיבינו שהכל בסדר. אחר נשמע מין בום אדיר כאשר הדלת נסגרת והקירות בלעו אותו, את הרעיונות, את העניין שבחינוכי, את ההתפתחות החברתית. הוא כל-כך אוהב את אשתו עד שהוא חושב כמוה ואם אשתו רבה עם סדרן- העבודה הוא ישר מגלה סימנים חוקפניים כלפי הסדרן, לא מחייך אליו במדרכה - בקצור, מרגישים שאשתו "סיפרה" לו. הם וחלילה המטפלת הקפידה על בנו, הוא כבר בוויברציות - מפני שבמסק אב טוב הוא כזה לעולם את הכל איתו - חי ונוסם והכל, ובכלל משפחה גדולה זה כבוד וגם נחוץ ואפשר לקום לעבודה ב-7.00 למרות שהגיון מחייב את ההיפך. שמע - על הכיפק שאכפת לך מהמטפחה ושאשת ממס דואג לחור נסיעות וטלנוויזיות - אך מה קורה עם היתר מסביב. בעיות מצריכים לפתור. כמו אורחים עובדים. מרגש שנים. משלוחים בלול. ברזק בהנהלת המשק. איפה אתה? כשאני עובר במסק בטעה 8.30 בערב, אני רואה את כל הבתים האלו עם המון אור בחוץ וטפס בפנים. כזה מין דיסון. בית שמקרינן לא צריך יותר, אני מבסוט - אני הרי יודע שאחה לא מבסוט, מפני שהקיסורים שלך כבר קצרו לי בשכל מאות פעמים. פחוט מין אב-טיפוס כזה טפעס היה חבר טוב שלי. עכשיו אני סתם אחד שלא יודע מה אני רוצה מעצמי והוא נשוי+ וממס יודע שהוא כבר לא יכול לא לדעת מה הוא רוצה. מעצמו.

דוד

סיפורו של בית בפרוייקט

משפחת קרעפלך התכנסה לישיבת חרום: המצב היה חמור. לאור הערכות מודיעיניות ממקורות מהימנים התגבשה במשפחה הצעה שנוגדת הפרוייקט עומד להתפספס לגביהם. הועדה שדנה בענייניהם נוטה להחליט, כך לפי הידיעות, על ביטול החדר הקיסוי והעמדת הדירה החדשה על 5 חדרים בלבד: חדר אורחים, חדר ילדים, חדר נכדים, חדר נינים וחדר שינה. משפחת קרעפלך טענה ששם רוצים גם חדר הפעוררות. בדרישתם עמדו על העובדה שאולי אחד מהחדרים האחרים אינם מתאימים לשימוש של איש מבוגר, תושב הבית וער לחלוטין. "לא יכול להיות" אמר מר קרעפלך, "שאדם לא יהיה מרוצה מביתו שלו ולא ירגיש שם בבית, אינני אורח בבית ואף ילד אינני כבר. גם נכד אין סיכוי שאהיה ונין אהיה רק בגלגול הבא. וקורה לפעמים שאני מחעורר משנתי וממהר לצאת מהחדר ואינו אלא חדר שינה. ולתדהמתי אני מוצא שכאדם ער אין לי לאן ללכת"

מר קרעפלך היה ממקימי המשק, טוציאליסט, אידאליסט, אדם בעל עקרונות, ולכן ניסתה המזכירות ללכת לקראתו והציעה לו הצעה שלפיה כל פעם תושב אחר של הבית יארח אותו בביתו שלו ואז יוכל קרעפלך להיות אורח בביתו, ולכך, כידוע, יש חדר. "אינני דורש הרבה" כך אמר קרעפלך, "מעולם לא ביקשתי דבר בעל ערך בזמן שהוחי בקיבוץ ואין שום סיבה שעל דבר כזה פשוט יהיו וויכוחים כה רבים." אכן קרעפלך היה מרוגז. ובכלל, קרעפלך היה בצרות צרורות, המיקטר האלקטרוני הפסיק לעבוד לפתע,

הוא ללא אחריות לתיקון אבל עד אז הוא יצטרך לאכול את התועבה שמחלקים בחדר-האוכל. לא! את זה הוא לא יעשה. הוא יילך למוסדות ויידרוש מערכת גז אוטומטית לביטול עצמי. יש לו אמצע סיבה רצינית והם יבינו - הוא פשוט לא יכול לאכול בחדר האוכל.

והיום באה אליו אשתו והנחיתה על ראשו את הפצצה הבאה:

"קרעפי" היא אמרה "את הידית של הדלת לסירותים נצטרך לצבוע בלבן כי אין אדום. מה לעשות?" קרעפלך כמעט החמוטט. אלוהים אדירים, איזה אסון, ממש טרגדיה, והלא רק הצבע האדום מתמוג עם שאר הצבעים בבית. ואיזו תמונה עלובה חתיה זו אם ידית הדלת לסירותים לא תהיה צבועה אדום. מה יגידו השכנים? וקרעפלך קרע ללא היסוס את העורק הראשי בצאורו וסחט את הדם. "מלאי את הצנצנת" לחץ. "עפסיו יש צבע אדום".

קרעפלך גסס. זו הייתה תמונה איזומה אבל לפחות הייתה סיבה טובה. בשארית כוחותיו הקריא את דרישותיו הלגיטימיות האחרונות לאשתו: ארבעה כיווני אוויר, אנטנת טלוויזיה דלתות חשמליות, קבר מצופה פלטינה, כניסה הדראולית פנימה...

על הפסקה האחרונה הסתהה קצת, סוף סוף תמיד ידע להסתפק במועט. את הציפוי אפשר גם לעשות מזהב. כך אמר.

ונפח את נשמתו.

אילן המאירי.

סרט על הדשא או הדשא של הסרט

עם דמדומים יצאה הכוחות. דילוגים. לפנים מלווים בניצנוצים זעירים, הצמדות ליל סיח ושטח חשוך, מעבר מהיר של שחחים מתים...

קטע זה יכול היה להיות לקוח מספר על מעללי יחידת הקומנדו הנועזת "101" אבל, לא! ככה מתחיל אצלנו כל שבוע מאורע שהוא כבר מוסד שנים רבות במסקנו. הסבתות הן הראשונות שמתגנבות בשעות הדמדומים של לפני ארוחת הערב ומציבות את כסאותיהן שכבר ידעו מאות סרטים על הדשא, הדשא של הסרט. הן הראשונות שמתחילות לבנות את הפירמידה שלנו. בקצה הפירמידה יושבים וותיקי היישוב ומיסדין על כסאות-נזח ורגליהם עטופות בשמיכות כסמאחריהם כמה בני-משק נשואים "סטטריט" מנסים להידחק אל הסיכבה מבראש הפירמידה. קצת יותר בכד יושבים סרידי "גרעין ה" המפואר! סותים תה שהביאו מהבית, מנסים לעכל את הגלגל שנגמר, שלא הבינו כלום אבל צחקו עם כולם...

מתחתיהם יושבים בני המשק הגדולים "מוטכי העול לעתיד". בחוכם זוג חוליגנים ידועים יותר בשם האחים מאירי. כשמעדיה צוחק את הצחוק בטוסי האדיר שלו (אילן לא נופל ממנו...) המסך עף כמעט עד לטובא... וחסר לאיזה צעיר ירוק טרק אחמול הרשו לו לבוא לסרטים של "מבוגרים בלבד" שלא יכבד באיזה חופץ גרעינים וסנדוויץ בריא, כי אחתה ישב כל הסרט כמאוזנו בצבת נוראית של ידיים פועליות ומלוכלכות שלא נרחצו כבר חצי שנה. בטכבה הזאת של הפירמידה ישנם כאלה שבאים לסרט, או לדשא של הסרט, במטרות שונות ומסוננות. יש כאלה שרק כבה האור והם נעלמים מתחת לשמיכות עם איזו מתנדבת לעת מצוא

ורק בהפסקה מזכירים לה לרכוש את הנפתורים. יש גם כאלה שבאים לישון כי חוץ מקצת ברחמים נעים נורא זהסרטיט סג'רי מביא למסק יופי נרדמים איתם.

בטורה האחרונב והקרובה למסך יושבים המפנדבים שמנסים לעכל את החוויה המרטיטה

של סרט מתחכיפת המינים ועוד בשכיבה... ואיתם גם כל מיני מקוצרי ראייה וחרטים למינהם למסחירים ליושבי היציע המכובד.

כמו בכל סרט אצלנו, דקה אחרי ההתחלה הסרט נקרע ויגאל נצימרק המסקיע חוסף צעקות מכל עבר. מיד הוא מפגין את כושרו שעלה בזמן האחרון ל-20 שניות החלפת גלגל. אין מה לעשות, הוא פחות מתאמן כל יום מחמס אחה"צ ופנראה שזה עוזר. הסרט נמסך וכשמחיל קצת לעניין על המסך נשמעת קריעם הקרב הידועה "פוקוס" מפי איזה מטוסטט ניצחי שכנראה בסרט הבא יצטרך לשבת בתל-רומן כדי לראות בפוקוס...

יש גם כאלה שהצחוק שלהם מדביק את כולם ויש גם כאלה כמו דב קולט שצוחקים דווקא כאשר לא מצחיק וכולם מתחזים... רגעי הסיא של הסרט הם גם רגעי הסיא על הדסא וכשהסיא מגיע כמו בחיאום נשמעה נביחה מזוייפת ואחרי מרבד מלא קוציטו מה שנקרא אצלנו כלב חמוד רודף אחרי כלב בדמות חתול (כלב נובח אינו חתול!) ומבלי לעשות חסבון לרובצי הסמיכות, הוא רומס ומועך. יש גם כלבים אניני טעם אצלנו שמאז הסרט "הזלילה הגדולה" מעדיפים להטאר בבית... הסרט נגמר וכולם מקיצים וזה באמת מזל הפעם, כי פעם היה סרט כל-כך גרוע שכולם חרפו, אפילו המסרטים, והסרט נקרע ובערך חמיטה ק"מ של צלולויד התגלגלו על הדסא. הסרט נגמר וכולם מלאי ציפיות לקראת היבוע הבא בהם נסבעים שצריך להחליף את ג'רי בפעם המאחיים, חוץ מאיזה זוג שנתקע באמצע (אמצע מה?) ונסגר לשכב מתחת לימיכות. הדסא נסאר מיותר לבדו עם הסמיים מלאי הפוכבים ופנס הרחוב עוד דולק לו ורק הסינופת שלא נופלת מהסינופת בקולנוע "מרכז" מיחלת ליום המחר, לעובדי הנוי סיבואו כמו בכל שבוע וינקו אחרי ה....

איתי

מחשבה

כולנו נולדנו מתנועה אחת במקום אחד תחת אותם סמיים. כולנו יחבנו ואכלנו וישנו באותן מיטות. למדנו, שיחקנו, הכל כל-כך ביחד. וכל כך לא דומים. להיות שיין לקבוצה, לשחק את המסחקים השונים, לגלגל את הבנייה העצמית של האופי הקיבוצי. עכשיו? אני בקבוץ. הוא דג אופנוע ומסחובב בטבריה. הוא מחליף מהלכים בכביש החוף וזה מלטט יהלומים. הוא חי במרתף גשום ומצויר לו והסני סובר את הסלג ועושה מוסיקה בקומה ה-3. לא נשכח את המכונאי אשר בהוליווד ואיש הסלג שהלך לחיים חדשים עם איתו בפפון העולסועכטיו טאני חושב על זה ודאי טאתה חי עם אנשים שנולדו במקומות הרחוקים הללו והיו כל-כך לא יחד וסונים - כלומר אני חי פה עם אנשים מכל רוחות הסמיים שהתנאי יהם פה זו העובדה מהם לא נולדו כאן, שודאי לא היו פה אם היו נולדים כאן. הציור במרתף חי עם בחורה מאוקספורד סטריט) לא יכול לראות אותו חי עם אחת מבנות כיתתו), שמה זקוקור אותם, בין היתר, זה חוסר עבר.

איש השלג מטייל עם כלה ג'ינג'ית שנולדה 6000 ק"מ ו-600 \$ הרחק מכאן. כנראה שהדרך של התעצבות, התבגרות, עצמאות היא רחוקה מהבית ומהאנשים שבבית. נשמע הגיוני - לא? בטוח לזה מה שקורה.

דוד

שמחתם לב ש...

פעם נוספת תורינו להפגט ולסכם מה בעצם עבר עלינו במסך השבועיים ומה חופן העתיד. בחסות המאמץ הכלכלי היינו עדיין לקבוצה משונה שהיתה יורדת ליל אחר ליל לכיוון החוסך, למטה, ותוך חריקת ברזלים, קחוקס כרבולות וטרחון מה, הצבירו את העופות לידי המסחטה בק"ס. כל הכבוד לאורחים - עובדים. זה הזמן שחדרנו מקסימום של 7 אנשים בחדר, השתתפות בערב חברתי, הפעלת סיגריות נורמליות לחודש ועוד. בפרט מנסים להקים סככה וסוברים לעצים את הספיצים ובבריכות מנסים להתקין מטאבה עם גנרטור. בחולה (מה עושים חס?) ובמטע) בטוח שעוקרים משהו) הכל, אה, בסדר. בצאן הבשר ישנה המחלה הסנתית שכנהאה נובעת מאלרגיית הכבשה האוסטרלית הממוצעת לכבש האנגלי, אך פולנו בטוחים שביום עבודה של 18 שעות וטרקטור חדש עם 80 כ"ס אפשר לתקל כל קרציה. וכדי שהענפים האחרים לא ייעלבו אז לנגריה, מסגריה, מוסך, מפעל וביטול ערב - נא להמתין לפעם הבאה.

בחסות הספורט - ובכן, לפני שבוע נלחמנו נגד אל-רום, טאחרו, מוסי עזב, אך לחקו ואף יצאו בתיקו. השופט עדר העניש את המום המוח התורן בהרחקה לצמיתות כשהוא מאובטח ע"י אחיו שעוד יותר חמום מכולם. אליפלט באו, לחקו, והפסידו. אין מה להוסיף. אולי נזכיר שעמי, לפני שער פתוח הכניס ספיץ כזה באדמם שבלבל את הסיסמוגרף של ריכטר והראה לו שיש גם 13. ריכטר - מיכה רוקן את כל האנרגיה שלו שצבר בתורף והיה זריז וגם אה... זהיר. האחים זמלים ירדו ברגע של "שיר" בין עמי והסוער אך חזרו לפי דרישת הקהל. גולדברג היה רץ ימני והוכיח פעם נוספת שאין טדה אלקטרוניקה ככר הדשא, ובכלל - העתיד טמון בתוף. עמרי עצר גול באף, דני לא תקע גול עצמי ולא פיקססנו פנדל. חוץ מכדורגל, חדעו לכם שגמרו לגדר את מגרש הכדורסל ועכשיו צריך עוב לצבוע ולשים רשת, ולקנות כדורים ואז אפשר להרביץ אותה. טנים - כמובן לכולכם מחכים לגודו.

על הסטת התרבותי הרבה יותר קשה לכתוב, מפני שכל אחד ותרבותו הוא. ראינו סרט על אנגלי שהוא גרמני ואוכלרבה ועל אשה יפה שהלכה על סבורית זכוכה - מין סרט כזה דפוק לאללה, ששמו **שופר** הלילה. בליל ששי אמרנו שלום לעמי ומשפחתו שהולכים מאתנו ופותחים סככת אבטיחים בכביש ואדי-ערה - אז בהצלחה ואל תשכחו... אבטיח טוב הוא אבטיח אדום!

באטיפה (פה אני חושב לעצמי שבודאי יכריחו אותי לחרוף את כל העותקים במסרפה של הלול, אז מה אכתוב?) שהמצב... ולאור ההתפתחות... לכן החליטו... ומספר החברים נסאר בעצמו. יהודה אתה יכול לקרוא את הדו"ח הזה.

וכדי לחתום אפילו זה - פעם נוספת קריעה נעימה, נקניקיה חמה ושבוע של בירה ומצב - רוח. טוב, נו.